ad pedes eorum accedentes, eos nihil omninò lædebant. Sancti verò considentes, psallebant, & Deum collaudabant. Cumque tribus diebus & tribus noctibus cum sanctis inclusæ mansissent, quarto die sub noctem misit Præfectus, qui viderent, vtrum à feris consumpti essent. Sed qui missi fuerant, ad carceris fores appropinquantes, audiebant eos psallentes & collaudantes Deum. Cumque diligentius vellent intueri, quid ageretur, carceris tectum conscendentes, sanctos viderunt, qui considebant, & angelum Dei stantem ante faciem ferarum, & nè ad eos appropinquarent, prohibentem: Et Præfecto celeriter, quæ viderant, nunciârunt. Summo igitur manè sedit in tribunali, & iussit, vt incantatores feras suas sumerent: & sancti ad tribunal adducerentur. Incantatores igitur cum ad carceris ostium incantationibus suis feras aduocarent, illæ non audiebant. Sed cum ostium carceris apertum ab illis esset, vno omnes impetu egredientes, quoscunque nactæ sunt homines, occiderunt, & in solitudinem profectæ sunt. Tunc custodes ad Præfectum sanctos adduxerunt. Qui cum eos nulla in parte læsos adspiceret, furore concitatus, eos capite damnauit. Sancti autem egressi sunt læti, canentesque dicebant: Liberâsti nos, Domine, ab ijs, qui nos affligebant, & qui oderant nos, confudisti. Ministri verò, eductis gladijs, fecerunt imperata. Atque ità sancti in Christi confessione, martyrij palmam acceperunt. Eorum autem corpora rectè componentes viri religiosi, in loco, qui duobus passuum millibus ab vrbe distabat, sepeliêrunt, ad gloriam Saluatoris nostri Iesu Christi, qui viuit, & regnat in secula seculorum, Amen.

Psal. 43. Plectũtur capite.

Theodor. lector scribit in collectaneis lib. 2. horum sanctorum Martyrum reliquias translatas esse Constantinopolim 10. Cal. Octobris Theodosio Minore imperante. Vide Bar. in notis ad Martyrolog. Rom. 10. April.

AN. 980. VITA S. MACARII PATRIARCHÆ ANTIOCHENI, IVSSV SIGERI ABBATIS SCRIPTA ANNO SALVTIS 1067. SED *author nomen suum suppressit. Plerisque autem locis & stylus mutatus est, & quæ redundare visa sunt, redacta in compendium per F. Laurentium Surium, sed ità tamen, vt nihil desit de historiæ integritate.*

10 APRI. Patria S. Macarij. Parentes.

GEMMA regalis, quam non artificis manus, sed omnium artifex Deus in suo reposuit diademate, Armeniæ decus, parentum gloria, beatus puer Macarius, nobilissimo apud Armenos stemmate ortus est: quippe cuius maiores omnes ab hominum memoria præcipua fuêre nobilitate, nec inter eos facilè quispiam degener repertus est. Parentes habuit Michaëlem & Mariam, multa quidem generis claritudine insignes, sed quibus non minus splendoris & ornamenti accesserit ab optimis moribus nati ex ipsis filij clarissimi. Ea autem tempestate ille in lucem editus est, quandò Macarius maior, magnæ sanctitatis vir, Antiochenam ecclesiam gubernabat, stabilis columna regni, firmamentum totius Ecclesiæ. Qui cum Macarij huius, de quo nobis sermo texitur, esset consanguineus, eum è baptismatis fonte suscepit, suumque illi nomen imponens, Macarium voluit appellari: & quia grandæuus erat, fractusque iam senio, parentis loco eum apud se retinuit nutriendum atque instituendum, vt posset ipse iam propemodum deficiens, in hoc aliqua ratione instaurari atque renouari. neque eum spes fefellit. Traditus quippe Macarius puer artium liberalium studijs, suo profectu voto sui antistitis abundè respondit. Impleuit quoquè eum Dominus spiritu sapientiæ, & peracre illi contulit ingenium, quo facilè consecutus est disciplinas liberales omnes, quibus Græcia Armeniaque pollebant. Matutinas horas accuratè expendit, pigritia & segnite omni prorsus profligata. Cumque iam adoleuisset, solito studiosius visus est se componere ad imitationem beati antistitis Macarij, animo cælestia meditari, mundi illecebras fugere æterna appetere, studiumque omne, quod anteà in literarum studia contulerat, in religionis actibus ponere, rumores vulgi pro nihilo putare, totumque se diuino cultui mancipare. I.

Progressus in literis.

Adolescẽs vt se gesserit.

LÆTABATVR his Macarius senior, cernensque eius in pietate, sapientia & bonis moribus profectum, toto cœpit pectore in id incumbere, vt eum posset habere successorem. Itaque conuocat Clerum & proceres, itemque plebem, exponit eis ætatis suæ plurimos annos, orat vt prospiciant ecclesiæ de idoneo successore, ait se lætiori animo mortem oppetiturum, si ecclesiæ Antiochenæ de bono pastore sit prouisum. Commendat illis à se nutritum atque eruditum Macarium, ait si ipsis non displiceat, sibi gratum esse, vt is eligatur: nec tamen se illis quicquam velle præiudicare, quò minus sua in eligendo pastore libertate vtantur. II.

Fit Patriarcha Antiochenus.

HÆC & id genus alia cum ille dixisset, quia res diuinitus gerebatur, omnes illi vnanimiter assentiunt, cupiuntque Macarium iuuenem in beati senis throno collocari. Obit deindè sanctus pater, & ei succedit Macarius, moribus honestus, & in iuuenili ætate iam permaturus. Non illum mutauit tantus honor, sed incredibilem præ se tulit mansuetudinem & humilitatem. Induxit enim in animum, vt omnibus omnia fieret, quo plures faceret saluos. Ante omnia vero dilexit decorem domus Dei & locum habitationis gloriæ Dei. Comitas ei inerat cum grauitate coniuncta, in hominum frequentia hilaritas non absque decoro, denique in cunctis actionibus memorabilis honestas. Præcipua autem illi cura & intentio erat, vt Ecclesiæ suæ & munimento & ornamento foret. Sermo illi erat sale conditus, populoque gratissimus. Nec poterat de illo dici, quod de quidamdam Dominus ait, Dicunt, & non faciunt. nam seipsum subditis suis viuendi exemplum præbebat. Caduca omnia duxit pro nihilo: cumque animo omnia prospiceret, nihil potuit ei subitum aut improuisum accidere. Conciones eius non erant inanes, sed aut suadebat, aut admonebat, aut consolabatur, aut præcipiebat. Iram animo non retinebat, sciens magnum & honestum vindictæ genus esse ignoscere, magnamque vindictam esse vindicari potuisse. Didicerat iam seipso contentus esse. Qui autem sibijpsi satis est, vt dici solet, is cum diuitijs natus est. III.

Sermo eius.

Mat. 23. Cõciones

VICTVS eius erat parabilis, non qui voluptati esset, sed qui corpus tenuiter sustentaret. Vitia detestabatur ipse quidem, neque tamen aliorum esse voluit aut curiosus scrutator, aut acerbus reprehensor, sed sine exprobratione castigator, & erroris veniæ facilis dator. In iudicando maiorem quam in sermone præ se ferebat seueritatem, vltor clemens, sæuitiæ hostis. Tardus ad iram, pronus ad misericordiam: in aduersis firmus, in prosperis humilis & cautus. Virtutes haud minori studio occultabat suas, quam solent alij sua vitia. Vanam gloriam planè contempsit. Omnibus prodesse, nulli nocere, nocentes vero etiam arcere studuit. Inter lætissimos conuiuas lætior ipse, frequenter abstinuit. Molles & delicatas vestes, quibus quandoque vsus fuerat, asperrimis camelorum pilis permutauit, vilemque se tunicam induit. Lectuli mollitiem vehementer aspernatus, balneis vix vnquam vsus est. Sed nimium prolixi futuri sumus, si eius virtutes omnes accurate describere velimus. Quando precibus clam vacabat, pro consuetudine sudarium secum ferebat, quo largiter manantes tergeret lachrymarum vndas: eratque illud solum earum lachrymarum & precum conscium, quas vir sanctus fundebat pro peccatis & salute totius mundi: nec potuit esse virtutis expers, quod tot fuerat infusum lachrymis. Fuit in beati viri domo Theodorus quidam leprosus. (Nam IV.

Victus eius.

Vestes.

Lectus.

Gratia lachrymarũ.

Leprosi ei familiares.

tales

tales ei & familiares, & non mediocri curæ erant) Qui cum præ cæteris & lepræ morbo & inopia premeretur, diuque de ratione sanitatis recuperandæ secum cogitâsset, tandem in mentem ei incidit salubre consilium, quod ei fides non dubia suggessit. Nec tamen ausus fuit indicare episcopo desiderium suum, sed tacitus abijt ad Ecclesiam, in qua ille orare consueuerat, & sudarium eius admouit lepræ suæ. Non tulit illa vim sudarij, sed probatæ fidei per hibens testimonium, cessit pulsa meritis lachrymarum. Tum verò ille iam ceu nouus homo audet adstare viro Dei, Deoque & illi gratias agere. Cernere licebat in sancti Pontificis domo, quasi nitentes quasdam gemmas, pauperes Christi, varijsque oppressos morbis, cæcos, surdos, claudos: quos quotidie eò properantes, vt ab eo stipem acciperent, vir pius duplici beneficio prosequebatur. Quicunque enim ab eius sanctis manibus accipiebant cibum vel potum, ilicò reualescebant: & quotquot obtinere poterant aquam, qua manus suas abluisset, integram reportabant sospitatem. Leprosus curatur eius sudario. Multos curat.

V. His autem & eius generis alijs rebus admirandis quanto vir beatus magis pollebat, tanto se in omnibus & indigniorem arbitrabatur, & humiliorem exhibebat, non aliter se gerens, quam si horum esset planè ignarus. Crescebat interim fama sanctitatis eius: Deoque ab omnibus offerebantur gratiarum actiones, viro Dei laus & gloria accedebat cumulatior in dies, maiorque ad ipsum existebat hominum concursus. Quem ille modis omnibus declinare volens, ne sancti Spiritus charismata, humilitate parta, per superbiam & arrogantiam amitteret, seipsum ad perfectiora maioraque sanctitatis studia cœpit incitare. Vilescebat ei quicquid hic mundus charius amplectitur, honores, dignitates, opes & copiæ. Non radiabant in domo eius gemmæ & margaritæ nitentes, sed versabantur ex cæcis videntes, ex claudis ambulantes, è famelicis satiati panibus. Non anteibant illum scutati & sericati, sed inopes & miseri, eius benignitate recreati. Illis enim omnia sua distribuit, eosque in hac vita voluit habere hæredes facultatum suarum, ne perderet vitæ futuræ hæreditatem. Cumquè nihil iam ei reliquum esset, præter pōtificiam dignitatem, eam quoque transtulit in Eleutherium venerabilis memoriæ virum, episcopali duntaxat benedictione sibi retenta. Atque ita nudatus terrenis omnibus, & inter cæteros pauperes ipse quoque pauper Christi effectus, exit è finibus patriæ suæ, relictisque omnibus sequitur Christum. Nec retinetur charissimorum affectu parentum, quos summo affecit dolore eius inopinatus recessus: non illorum cognatorumque diuitiæ & gloria, non sedes insignis Antiochenæ Ecclesiæ, ad quam vt erat diuina vocatione electus: ità in ipso flore iuuentutis causa amoris eius, qui ipsum elegerat, illa se abdicauit. Adiunxit autem sibi quatuor eiusdem deuotionis fideles viros, Iohannem, Petrum, Dauidem, Constantinum, qui ab infantia sub iugo religionis CHRISTO militauerant. Humilitas eius. Pauperib. omnia e largitur. Abdicat se pontificatu.

VI. Cum his igitur iter ingressus, ante omnia terram promissionis petijt, vndè humani generis est orta redemptio: non inuitus ipsam quoque pro redemptore subiturus mortem, si res poscere videatur. Ibat vltrò in exilium spontè susceptum, vt expeditior posset proficisci in patriam cælestem: sed, vt dixi, primò adijt terram, Domini Saluatoris præsentia quondam insignitam, voluitque videre Capharnaum, miraculorum Domini familiarem, & omnem lustrare Galilæam, Hermonijm quoque & torrentem Cisson, vbi superatus est Sisara, itemque Naim, in cuius portis suscitatus est filius viduæ. Tum etiam desertum intueri, vbi de quinque & septem panibus quinque & quatuor hominum millia saturata sunt: in Cana, vbi aquæ sunt mutatæ in vinum, veram degustare vitem, videreque Nazareth, iuxta nominis sui interpretationem totius florem Galilææ: in Samaria Iohannis Baptistæ, Helisæique & Abdiæ venerari cineres, Amos quoque prophetam, buccina pastorali in sua rupe clangentem, conspicere. Inde ad pastorum caulas pergere, in spelæo Dauid orantem, fluenta Iordanis ex lauacro Domini puriora attendere, videre, Lazarum fascijs colligatum de monumento prodire, in monte Oliueti cum Domino ascendente votis & animo subleuari, locum ligni sanctæ Crucis exoscular & lambere, speluncam Saluatoris intrare, & in sepulchro Domini tandiù desiderato, peccata tum sua tum totius orbis plangere. Anteuertit autem fama venientem, & iam vsque ad aures sancti Patriarchæ Iohannis peruenerat. Vbi autem aduenit, Hierosolymitani eum officiosè exceperunt, & à sancto patriarcha honorificè retentus aliquamdiu illic moratus est. Delectabat enim eum dormitorium Saluatoris, & locus Caluariæ, vbi Dominus noster crucifixus, salutaris occubuit victima pro omnium redemptione: delectabat etiam eum cum Iudæis de illorum perfidia verba miscere, & cum Saracenis congredi, si quem illorum posset ab errore reuocare. Adit terrā sanctam, *Iudic.4. Luc.7. Matth. 14. & 15. Iohan.2. Iohan.11.*

VII. Et quidem haud difficulter confutare eos potuit inuictus veritatis assertor, facileque vicit iustus impios, doctus indoctos, & quia mortem contempsit, sua instantia illorum errores perspicuè prodidit: at tamen resistebant illi, & cum verbis eum superare non possent, intentabant minas & verbera, vt eum in suam sententiam pertraherent. Ille verò neque cæsus cedit, affectus supplicijs, insistit sanis admonitionibus. Et valdè quidem atrociter toto corpore ab illis nefarijs hominibus laniatus, ità vt etiam propè nuda ossa apparerent, non tamen quicquam de sanctæ prædicationis studio remisit. Auellitur inde à socijs suis, duciturque in medium impiæ multitudini, nolensque illis cedere, mittitur in custodiam, ibique instar crucis, cuius gloriam prædicabat, in terra extenditur, clauis configitur, sed reijciente terra clauos, vinculis adstringitur, saxum ignitum nudo eius pectori imponitur, custodibusque adhibitis, illic relinquitur. Ille carceris tenebris mirificè lætatur, spe cælestium præmiorum animatus: nec deest Christus militi suo, sed ergastuli atram noctem cæleste lumen illustrat, humi iacentem diuina erigit miseratio, pœnisque absolutum angelica fouet consolatio, inter cætera etiam prædicens hostium eius breui futuram conuersionem. Verberatur ab infidelibus. Mittitur in carcere. Diuinitus eripitur.

VIII. Procedit ille deinde ex carcere in publicum, stupent Iudæi, mirantur Saraceni, & tum illum, tum sese mutuò respectantes, tanta rei nouitate stant attoniti. Iubent autem acciri custodes carceris, à quibus dum audiunt lucem cælitus emissam, visionem angelicam & beati viri curationem & absolutionem diuinam, compunguntur corde, & tandem assentiunt veritati, verbique Dei ministrum venerantur, idque adeò, vt ad eius vestigia aduoluti, & eorum, quæ in illum impiè designârant, veniam petierint, & Christianæ religionis doctrina imbui optarint. Nihil ille cunctatus, prædicat Christum, & quæ sunt fidei Christianæ, inter cætera docens, non patere aditum in regna cælorum, nisi ijs, qui renascantur ex aqua & Spiritu sancto. Amplectuntur illi fidem, & regenerantur in Christo, quotquot erant prædestinati ad vitam æternam. Eius hostes conuertuntur. *Iohan.3. Act.16.*

IX. Isthuc verò vbi per regionem illam rumor sparsit, multi ad eum concurrunt: cupiunt alij talem videre doctorem, alij eius salutarem haurire doctrinam. Offerunt autem ei Eutychianum quendam, inter Saracenos nobilem, ab anno ætatis eius nono, vt ipsi quidem asserebant, vsque ad senectutem surdum pariter & mutum. Ex huius curatione volebant capere doctrinæ eius experimentum. Erant verò etiam eius dexteræ manus digiti arefacti. Itaque rogabant pro illo sanctum virum ille porrò rogabat Deum, nec est passus repulsam. Audit Saracenus seipsum absolutè loquentem, arida manus suum facit officium, idemque ipse cum permultis alijs salutari expiatus lauacro, Dominum benedicit. Hoc miraculum non paucis postea fuit occasio in Christum credendi, & eius præsulem magnificè celebrandi. Non hîc opus est multis ostendere, quam in disputando subtilis, in scripturis explanandis syncerus & perspicax fuerit. cum id quiuis possit animaduertere, tam ex Iudeorum gentilium conuersione, quam conuersorum in suscepta fide confirmatione. Surdus & mutus curantur.

X. POSTQVAM autem vir sanctus Dominicæ passionis, resurrectionis & ascensionis, alia que loca sacra bene perlustrauerat, Iohanni Patriarchæ cæterisque fidelibus valedixit, & cum socijs suis iter susceptum prosecutus est. In tanta autem terrarum vastitate nullus ei placuit ad manendum locus, nisi vbi posset ignotus & obscurus degere. Sed eius clarissimi parentes molestissimè ferebant talis tantique filij solatijs se destitui. Mittunt itaque nuncios,, qui itinera obseruent, adduntque mandata, quæ perferant ad virum beatum, quibus & preces iunctæ erant, quæ ad manendum inuitarent, & minæ, quæ compellerent. Iubebant, si blandis verbis reduci non posset, vim adhiberent, & cum iniuria vel inuitum reuocarent ad suos. Abeunt nuncij, incidunt in sanctum virum eiusque comites, gradiunturque cum illis, & mutuos inter se sermones conferunt: deinde exponunt nuncij mandata, amicorum vota, parentum suspiria: aiunt admirari Armenios, cur ita fugere voluerit, indicant Syrorum erga ipsum studium & beneuolentiam, Antiochenæ sedis dignitatem, multaque alia, quibus se illum flectere posse sperabant. Ille vero nihil his permotus, comiter & iucunde respondebat, ambiguis eos sermonibus suspensos tenens. Sed cùm cernerent illi, nihil eum de cœpto remittere itinere, violentas admouent manus, retrahuntque nolentem. erant enim numero & viribus superiores. Sed ecce adest virtus diuina, quæ alios cæcitate percutit, aliorum extensa in Episcopum brachia in aëre detinet, omnium equos in fugam compellit. Non deerat illic ridendi materia, si adfuissent derisores. Stãt illi stupefacti, nec quicquam vident, deponere non possunt temere erecta brachia, audiunt loquentes, & interpellare non audent. Pœnitet iniuria affecisse virum beatum, procidunt coram illo, & cum multo eiulatu petunt se sibi restitui. Ille verò iniuriæ iam immemor, apud Christum pro eis intercedit. Scipioni, quem manu gestabat, paruam crucem imposuerat: quæ illi & iter agenti, & vigilanti & dormienti, & quidlibet agenti semper præsto erat. Eam cum erexisset contra illos, laxabantur brachia rigida, & ab oculis caligo omnis abscessit. Tum vero iussit eos quam primum abire, renunciare que suis, vt desinant lugere ad cælestis patriæ gaudia irreuocabiliter properantem. Repetunt illi mox Armeniam, Macarius cum suis tendit ad Occidentem, miraculis in itinere coruscans.

Vim ei inferunt parentũ nuncij, sed excæcantur.

Cruce perpetuo vtitur.

Miraculũ.

XI. FORTE autem obuiam habuit quosdam Ierusalem petentes, & in ijs cæcum vnum: qui cum esset pauper & mendicus, comitum suorum magnam in se experiebatur humanitatem, qui per vices ei manum præbentes, secum illum ducebant. Videns autem eum sanctus patriarcha, ait illi: Quonam tendis Respondit: Hierosolymam cum his vellem adire Domine, si Dominus permiserit. Tum episcopus lachrymans, & intra se Dominum orans, crucem, quam gestabat oculis cæci applicuit. Flebant verò pariter omnes, qui illum flentem cernebant: quibus ait: Fratres inuocate Dominum mecum, non enim ambigere debemus, cum in nomine eius congregati simus, quin ille sit in medio nostrum. Vbi verò adest Christus verum lumen, nemo potest remanere obscurus. Eius ergo gratia illuminare dignetur etiam hunc cæcum. Vix ille verba compleuerat, & cæcus adspicit cæli lumen, ducemque deinceps non requirens, proficiscitur lętus Hierosolymam, comites suos antecedens. Peruenit deinde beatus Patriarcha ad locum quendam, vbi nulla erat aquæ copia. Tentabant socij eius locis permultis, si possent fodiendo humum aquam elicere, sed frustra. Humus natiua sterilitate damnata, quod non habuit, de se præbere alijs non potuit. Tandem conferunt se ad depræcandum sanctissimum Patriarcham, audiuntque ab eo: Nihil deest, filioli, Deum timentibus, nobisque de eius misericordia præsumentibus, nec deerit aqua ad potandum, nec fons vitæ credentibus. Hæc dicens, scipione suo crucigero Crucis signum pingebat in terra, moxque copiosa inde aqua prorupit, perpetuo scaturire non desitura pro tanti viri memoria sempiterna,

Cęcus cœpit lumen.

Aquã Crucis signo elicit è terra

XII. POST multa terrarum emensa itinera, cum suis comitibus beatus Patriarcha in Baioariam peruenit: vbi commodum hospitem inquirens, diuina agente prouidentia in ædes Adalberti viri magnæ dignitatis & prædiuitis delatus est, ad cuius dignitatem non parum addidit tantus pontifex hospitio receptus. Retinuit autem is apud se virum Dei cum socijs eius anno integro perquam humaniter, officiose illi semper inseruiens & præbens benignè necessaria. Non est autem tantæ charitatis fraudatus præmio. Vxor eius, Aua nomine, multo tempore iam vexata morbo grauissimo, vsque adeo viribus deficiebat, vt eius vita planè pro desperata haberetur. Nihil vltra potuit eloqui, sed continenter eius obitus expectabatur, non absque multa familiæ & propinquorum defatigatione. Doluit eius vicem beatus Macarius ad solitas recurrit preces, aquam benedicit, crucem suam ea intingit, tres guttulas ab ea cruce in eius os instillat. Crucis signum exprimens, & ab ipso mortis aditu illam retrahit ad vitam. Vix intercedit horæ spatium, mulier reualescit, residet, accersit maritum, loquitur expeditissimè: Vnde, inquit, domine mi hic homo venit ad nos, qui tam præclaris meritis nos longe antecellit? O nos felices, qui eius meruimus frui contubernio. Illi sanè post Deum debeo vitam meam. Quæratur in opibus nostris quo tanto beneficio aliquam vicem rependamus. His dictis, surgit sana, lætatur familia, laudes Deo, grates viro sancto aguntur, offeruntur ei munera, sed hospitalitate contentus, quod gratis acceperat, non nisi gratis dare voluit, admonuitque eos, vt ea in pauperes conferrent. Crescit inde erga eum veneratio, quod manus suas videretur excutere ab omni munere: sed quia vix vlla domus est, in qua non sit aliquis, qui & fallere possit & in fraudem impelli, non defuit etiam hoc in loco fallacia inimici.

Venit in Bauariam.

Nota vim Crucis & aquæ sacratæ.

XIII. ERANT duo ex Adalberti familia, qui vt per scelus possent sibi opes parare, clam furantur linteum, quo sacrificans vir sanctus manus solebat abluere. Planè enim sibi persuaserant, propter tanti viri sanctitatem, efficax illud fore ad quosuis curandos morbos: cogitabantque, si res succederet, ex eiusmodi curationibus grandem sibi conflare pecuniam. Ne posset autem furtum deprehendi, aliud linteum in ablati locò reponebant. Non planè culpanda fuisset ea fides, si abfuissent sordes & praua cupiditas. Interim res tota viro Dei diuinitus reuelatur: & ille quidem pro sua mansuetudine voluit eam tegere, ne paterent ignominiæ, sed præpotens Deus non est passus latere. Ambos illos flagellat febri acerrima. Adest vir sanctus, præ commiseratione lachrymatur, admonet vt si quid peccassent, confiterentur. Illi pertinaciter negant, plus reformidantes vltionem heri sui, quam iram Dei. Admouet illis vir Dei crucem suam, & iam prope deficientes febri liberat. Tum vero compuncti corde confitentur facinus suum. Cœpit autem vir sanctus celebris haberi in Baioaria, sed non ferens hominum laudes & fauores, lachrymante hospite & eius coniuge, inde recessit, cum prius & illis & domui illorum bene precatus esset, & salutaribus eos adhortationibus imbuisset.

Nota genus furti & eius scopũ

XIV. INDE Moguntiacum perlatus, obuium habet homicidam quendam, fuga se seruare cupientem. Pallebat miser, vultu non multum dissimilis mortui, quam fugere nitebatur. Insequebantur enim illum hostes, certissimam illi necem allaturi. Vbi is ad beatum Macarium peruenit, vltra nec ausus nec valens progredi, ad eius pedes corruit, petens vt tam præsens periculum à suis ceruicibus auertat, cum nesciret quis esset. Aduolant mox hostes, ipsi quoque beato viro necem intentantes, si sit ausus eius patrocinium suscipere Ille vero intrepidus, medium se interponit inter miserum hominem & persecutores, armisque, quibus pugnare solebat, probè communitus, inter reum & tela hostilia stat imperterritus: obijcit illis furentibus scutum inexpugnabile, crucem illam suam, in cunctis actionibus suis familiaro ipsi perfugium. Ore quidem illis, mente verò Deo supplices offert preces pro misero. Vidisses illic pium sanè spectaculum: hostes arma vibrare, iustum pugnare precibus & meritis, Deum autem stare à iusto, illi resistentes expugnare cælitus. Tandem enim flexi ad misericordiam, etsi verba sancti episcopi non intelligerent, animum tamen eius facile colligentes, humiliter admittunt preces pro reo: atque desilientes, eius amplexantur vestigia, petunt

Venit Moguntiam.

Crucẽ opponit telis hostium.

petunt veniam & accipiunt benedictionem, aiunt se in illo vidisse speciem angelicam, & lucem cælitus radiantem, paratos se offerunt ad omnia, quæ velit de reo fieri: idque adeo, vt osculum quoque illum admittere non recusârint, cuius paulo antè sanguinem sitiebant.

XV. Post aliquot dies Moguntia digressus, Coloniam accessit, sanctorum cultura nobilem, vbi à quodam Tizone admodum reuerenter & officiosè hospitio acceptus est. Erat is & morum honestate inter suos clarissimus, & rerum opulentia nulli secundus, at tamen nihil sibi habere visus est, cum salute corporis careret. Quid enim habet, qui seipso caret? Infestabat eum morbus regius ex multo iam tempore, omnisque cibi & potûs appetentia prostrata erat, medicis frustra operam suam impendentib. Itaque ille salutis inops, charitate locuples, hospitē suum voluit quotidiè sibi assidere, & ex eodem vase secum & edere & bibere. Quicquid autem cibi capiebat æger, vir sanctus priùs benedixit siue sacrauit: nec inanis fuit eius benedictio. Nam post aliquot dies cœpit habere meliusculè, inde magis magisque viribus confirmari, & non edere tantum, sed vorare etiam. Lætatur ille tam insperata salute, gratias vberes agit hospiti suo: at is nihil tale suis tribuens meritis, hortatur eum, vt Deum agnoscat eiusmodi munerum largitorem. Deinde relicta Colonia, circumibat loca meritis insignita sanctorum, & vbique præclara relinquens vestigia meritorum, Machliniam tandem ingressus est. Ibi quoque benigna fidelium veneratione exceptus, apud beati Rumoldi martyris Ecclesiam commodum cum suis hospitium & beneuolum obsequium adeptus est. Ecce autem intempesta nocte tumultus & clamor ingens existit, & vir sanctus repente excitatur. Incendiū enim iam quasdā ædes peruaserat, & res erat plena periculi, flammis obuia quæque corripientibus, ita vt nulla vi humana extingui posse viderentur. Curritur itaque ad beatum Macarium, rogatur vt flamma fidei suæ extinguat flammas omnia vastantes. Non nectit ille moras, aduolat ad ædes incendio proximas, de tecto extrahit quippiam, & mox Crucis signo consignatum, loco suo restituit. Id vbi sensit ignis furibundus, tanquam valido repulsus vento, non potest vltra progredi, sed in seipso tabefactus, incredibili celeritate deficit. Tollitur in sublime clamor populi, celebratur omnipotētia Christi, beati Patriarchę merita prædicantur.

Sanctam Vbiorum Coloniam ingreditur

Adit Machliniam.

Ignem Machlinię Crucis signo cōpescit.

XVI. Post hæc vir Dei proficiscitur Malbodium, quod est sacrarum virginum monasterium, vbi S. Aldegundis virgo quiescit: pro cuius veneratione cum illic hospitio recipi peteret, eum Durandus quidam, vir bonus & humanus, comiter suscepit, & pro viribus alacriter ei ministrauit. Hærens autem aliquandiu eo in loco, voluit venæ sectione aliquid de sanguine sibi detrahi. Eum sanguinem in vasculum hospes excipiens, vni è seruis suis summo studio asseruandum tradidit. At nequam ille seruus instigante diabolo & inuidia stimulante, sacrum illum cruorem in latrinam effudit, se latere posse confidens. Sed iustus Dominus lepra percussit malignum, quæ eum donec vixit, depasta est. Porro beatus patriarcha, sæpius corde & ore commemorandus, nec dum peregrinationi suæ finem imponens, à Malbodio abijt Cameracum, vbi paucos moratus dies, quis, qualis & quantus esset diuinitus innotuit. Nam quodam die, sole occumbente, sanctissimæ matris & virginis basilicam, suo more in ea in diuinis laudibus & precibus pernoctaturus, intrauit: sed eum custos templi non sine iniuria eiecit, bileque percitus ostium obserauit. Ille tranquillo animo ante fores Ecclesiæ in preces se prostrauit. Deus autem volens ostendere, quanti apud ipsum esset meriti, qui abiectus & obscurus videbatur, ostium basilicæ ei patefecit: quam tamen ea hora vir sanctus ingredi noluit, nè infirmum hominem magis perturbaret. Custos ad nocturnas preces templi fores reseraturus, vt eas patere vidit, & peregrinum humi prostratum, timore penè exanimatus est. Manè res omnibus innotuit, Deo à fidelibus gratiæ aguntur, hospes exclusus cœpit haberi clarissimus. Sed ille nihil tale appetens, Tornacum se contulit.

Venit Malbodium.

Vltio diuina in seruum malignum.

Ut Cameracum.

Tornacū se conferr.

XVII Ea vrbs & diuitijs & ciuibus abundat, sed populus est leuis & pronus in tumultus. Non autem casu, sed nutu diuino eo peruenit vir sanctus, vbi etiam insigni miraculo illum Dominus cohonestauit. Cum enim orta esset in vulgo seditio exitiosa, & iam ad arma concurreretur, passimque volitarent tela, à ciuibus vibrata in ciues: (quo genere certaminis quid potest esse insolentius, cum nec victoriam vllus sequatur triumphus, idemq; luctus sit & victis & victoribus, ciuitatique immineat excidium, quando nec pietati parcitur nec pudori, in ipsos etiam cognatos sæuiente ferro, & crudelitate nesciente modum?) in hoc, inquam, rerum discrimine erat Tornaci princeps patriæ senior Balduinus, qui suos milites iubet arma capessere, non vt pugnent, sed vt furentem populū ab armis ad pacem & tranquillitatem reuocent. Sed illius principis conatus perinde successit, ac si quis in magna tempestate concitatos Oceani velit fluctus compescere. Prorupit vero etiam beatus Patriarcha cum suis armis, puta, Cruce, precibus & socijs peregrinationis, celeriterque accurrit ad locum diri certaminis, fundensque cum lachrymis preces ad Dominum, confidenter erigit scipionem suum, cui crucem infixerat, & non sine Dei præsenti ope, furentibus pacem exoptat. Mox languescit procellosa seditio, & redditur tranquillitas: plusque potuit hospitis admonitio, quam Comitis comminatio: tantumque vir sanctus illo suo scipione crucigero & fusis ad Dominum precibus effecit, vt sese inuicem osculentur, & tanto tumultu sine sanguinis fusione sopito, ciuitas tota restitutę pacis beneficio lætaretur.

Seditionē compescit erecta cruce.

XIIX Iam multo tempore beatus Patriarcha non paruos longinquæ peregrinationis tulerat labores, quibus cum tandem vellet Dominus finem imponere, Gandauum peruenit, vbi ante omnia sancti Petri cœnobium, quod blandinium vocant, inuisere voluit, sed visitantis virtus illic ignota fuit. O miseram hominis conditionem, illic plerunque errare mortales in iudicio, vbi tamen nulla est erroris intentio. Non modo non inuitatur ab illis ad hospitium, sed nec admittitur quidem. Peruenit tandem ad monasterium, quod sanctus confessor Bauo suis meritis illustrabat. O felicem illam ciuitatem, eiusque populum, licet id ipsi nescirent, quibus tanta concessa est salus. O diem illam iucundam & memorabilem, diem dignam nunquam carere memoria iucunditatis. Regnabat perid tempus in Gallijs Robertus Rex, Flandriæ Marchionatum obtinebat Comes Balduinus, cœnobio sancti Petri ad sanctum Bauonem præerat Abbas Eremboldus: qui eum & comites, eius hospitio recipit, & peramanter curauit.

Gandauū peruenit.

In Abbatia S. Bauonis comiter accipitur.

XIX. Abbatis verò & fratrum eximia charitate permotus, sensim cœpit in animum inducere, vt apud illos permaneat. Apparet hîc iudiciorum Dei abyssus multa. Quem enim neque Armenia, neque Antiochena sedes, neque inde à sepulcro Domini vsque ad sancti Bauonis monumentum, tam vasta terrarum spatia retinere potuere, Gandensis Ecclesia retinuit. Exhibetur inde tanto hospiti communis Ecclesia, commune monasterium, communis quoque mensa, sed cubiculum priuatum, vbi cum suis quiesceret. Placet omnibus, nec vllie est onerosa eius sancta conuersatio: inuitat omnes ad meliora eius animi deuotio: nec fratres duntaxat, sed etiam alios eius regionis homines quotidiè confirmat eius sacra benedictio. Crebro nanque visitabat Ecclesias Gandauensis ditionis, celebrabat Missæ sacrificia in singulis, solitis vacabat precibus, populos vbique Deo pijs commendabat votis. Quibus etsi ob idiomatis imperitiam loqui nesciret, non tamen cessabat pro eis loqui apud Dominum. Quicquid autem ei à fidelibus oblatum esset, mox in pauperes conferebatur, quorum ille ab infantia curam gesserat. Vndique ad eum populus frequens confluebat, & permulti à varijs liberabantur incommodis. Nam etiam aqua, qua manus eius fuissent ablutæ, nequaquam erat virtutis expers, & leuis manuum eius attactus ad depellēdos morbos erat efficax: qui vero sublimiori fidei deuotione præditi erant, ijs ad promerendam salutem sola sufficiebat episcopalis benedictio. Inuitabatur plerunque à diuiti-

Eius conuersatio in monasterio.

Multis claret miraculis.

uitibus & ægrotis, apud quos confecto negocio, cuius erat causa accitus, mox recurrebat ad cœnobium, fratrum egregia erga se beneuolentia allectus. Et ij quidem non raro instabant apud illum, vt perpetuo cum ipsis maneret, sed surdo canebant, quippe qui plane constituerat in patriam reuerti. Qua tamen in re minimè illi consentiebant eius comites: quibus ille relictis, vno tantum socio itineris contentus, Abbati & fratribus valefaciens, recessit. Sed paulo post inflantur pedes, morboque correptus decumbit, & iam de vita eius spes propè nulla superest. Vbi id audiunt Blandiniensis, etsi serò, dolent tamen se talem virum initio non recepisse: itaque vt possint tandem vel inuitum ad se adducere, precibus agunt apud Lambertum id temporis Castellanum. Cum autem pariter irent ad virum Dei, adueniunt etiam S. Bauonis fratres: cumque simul omnes consedissent, Castellanus per interpretem rogabat eum, vt ad blandinien se monasterium se conferret. Ille vero oculis in S. Bauonis fratres blanditer coniectis, indicat se cupere ad illos reduci. Tum verò Castellanus cum blandiniensibus abijt, nullam vim ausus admouere tali viro: nec minori cum gaudio ad S. Bauonis monasterium reuocatur, quam fuerat dolore inde digressus, tractaturque ab eis humanissimè.

Dum vult redire in patriam, diuinitus impeditur.

XX. Sed cum humana subsidia parum illi prodessent: erat enim exanimi similimus: sanctorum in ea ecclesia quiescentium est visitatione recreatus. Cum enim nimia inualetudo non sineret eum vlla potiri somni quiete, quadam nocte nec planè dormiens, nec prorsus vigilans, quasi in ecstasi positus, videt S. Bauonem sibi adstare, & vt in monasterium ingrediatur, attentè præcipere. Ille verò, vt sibi videbatur, surgit, intrat in cœnobium, ante sacram aram videt multæ dignitatis personas sexus vtriusque cum S. Bauone residere: atque in ijs visus est sibi S. Landoaldum cognoscere, quem solum asserebat præ cæteris infulatum Missas celebrâsse, atque ipsi cum cæteris absoluto sacrificio benedixisse: ac deinde sanctum Bauonem ex illorum medio surrexisse, extensa manu amanter ipsum tenuisse, atque vt iuxta altare sancti Petri staret iussisse. Ipso ità stante, eosdem sanctos cum cereis propius ad ipsum accessisse, tanta luce micantes, vt eorum splendorem vix ferret humanus adspectus: atque ità illorum præsentia se confirmatum, redditamque sibi sensisse salutem. Post hanc visionem manè surrexit incolumis, fratribus visa exposuit, & nè quid possent de veritate ambigere, sanum se ostendit.

Visione cælesti recreatur mirificè.

XXI. Mansit postea ad quinque menses in cœnobio, & rursus cogitat de repetenda patria: sed dum ille statuit repetere Armeniam, à Christo euocatur ad patriam claritatis æternæ. Aduentabat Paschatis sacra solennitas, & sparso iam in vulgus eius recedendi in Armeniam proposito, captata ex temporis opportunitate & ocio, deuotione, in sacra Parasceue totius prouinciæ multudo ad eum confluxit. Inuitabat enim illos dies indulgentiæ & remissionis, dies exultationis & liberationis, dies videlicet dierum, id est, Dominicæ Resurrectionis, idque pro magno ducebant, si possent illo die Paschalia sacramenta de tanti pontificis manu percipere, eius benedictionibus interesse, non incerti de patrocinio, si se & sua discedenti commendâssent.

Rursus meditatur abitum.

XXII. Verum dum illi præstolantur abiturum, Deus illum eis prouidet patronum sempiternum, cuius etiam impendente ipsis calamitate essent patrocinijs fruituri. Sæuiebat enim tum pestis horrendum in modum, adeo vt pene tota prouincia hominibus orbari videretur. Excrescebant repentè in palatis hominum pustulæ, quæ si non chirurgi ferro ilico essent apertæ, vt noxius effluereet humor, actum erat de vita. Fuit sanè inaudita quædam illius immanissimæ pestis rabies, vincebatque superstites multitudo morientium, vixque tot reliqui esse videbantur, quot possent cadauerbus humandis sufficere. Iam omnis humani auxilij spes ablata erat, tandemque communi omnium sententia decernitur, vt triduanum non modo hominibus, sed etiam pecoribus & iumentis indicatur ieiunium, ad Dei implorandam opem omnes confugiant, & suffragia sanctorum Gandaui quiescentium humiliter expetant, tantosque patronos, qui Dei misericordiam in eiusmodi periculis conciliare valdè assueuerint, in vnum locum conferant. Sed dum hac illi religione Deum placare instituunt, Deus suam non differt misericordiam, vnumque ex omnibus eligit, in quem sæuissima lues postremum irrueret. Is beatus fuit Macarius, qui quam feruenter & obnixè, quam multis cum lachrymis & suspirijs diuinam rogauerit clementiam, vt hanc cladem à populo suo auerteret, dici vix queat. Sed dum ille pro alijs intercedit, commune benigna Dei prouidentia periculum cum alijs incurrit, sæuaque illa pestilentia infectus, primo amisit omnem loquendi facultatem, sed mox prophetica donatus gratia, nutibus & signis, quibus poterat, prædixit præter se & alios duos neminem deinceps ea peste occubituum: quod postea rei euentus approbauit. Deinde autem reddita ei voce, iubet acciri reuerendum Abbatem Eremboldum cum fratribus: qui cum venissent, orauit quam primum tonderi sibi caput & barbam. Testamentum autem nullum condidit, quandoquidem peregrinus & pauper, vnde conderet, non habebat. Soli matri suæ remisit partem barbæ suæ, nè diu suspensam torqueret longa filij nunquam redituri memoria. Inde cum fratribus ingressus cryptam beatissimæ semperque virginis Mariæ, ante altare S. Pauli baculo designauit locum sepulturæ suæ.

Immanissima pestis in Flãdria.

Triduanũ ieiunium hominum & brutorũ animantium.

S. Macarius pestem inficitur.

XXIII. Iam tertius instabat dies indicti ieiunij, etiam paruulis & vitulis materna negantur vbera & modis omnibus propè vis infertur regno cœlorum. Efferuntur corpora sanctorum ex vtroque monasterio, & fit hominum ingens concursus: vbique luctus, vbique lachrymarum magna vis, tollitur ad cælum clamor vitorum, mulierum, infantium, pecudes quoque & iumenta ad vacua præsepia edunt mugitus intolerabiles. Flectitur interim benignus Deus: seueritatem lenitate temperat, & vt flagellando iustum iudicem ita consolando pium patrem, vtrobique fidelem, nusquàm crudelem se declarat. Restituuntur suis locis corpora sanctorum, post lachrymas pro peccatis fusas redeunt singuli ad suas ædes: porro Patriarcha Macarius abit cum fratribus ad cœnobium, ingressusque cum illis virtute qua poterat in refectorium, vt vidit illos non nisi parum panis & aquæ sumere, obsecrando & imperando iubet, vt mutent ieiunium. Assidet etiam ipse, & hilarem se omnibus exhibens, charitate potius quam necessitate adductus, ex cibis appositis paucillum edit, sicque eis vltimum vale dicens, episcopalem impendit benedictionem. Vix ad cellulam redeundi præ imbecillitate virium, fratrum peruigil custodia adhibetur. Vbi emigrandi aduenit hora, in lectulo residens, expansis manibus & sursùm erectis luminibus, Domino cum lachrymis se commendat, suffragia sanctorum & protectionem angelicorum spirituum multimodis precibus ambiens. Tantus autem eos, qui illi aderant, inuasit horror, ex præsentia, vt creditur, beatorum spirituum, vt quemadmodum de S. Paulino Nolano episcopo annotauit beatus Papa Gregorius, omnes absque mora fugere voluerint, nisi eorum animos erexisset fratrum conuentus, ad exequias surgentium. Quibus congregatis caput in terram reclinans, inter psallentes & orantes spiritum feliciter exhalauit: impletaque est eius prophetia, ipso postremo ex ea peste occumbente.

Corpora sanctorum exportantur.

Dialog. li. 3. cap. 1.

Anno 1012 moritur S. Macarius. Vide Bar. an. mem.

XXIV. Corpus eius feretro impositum, tanta contentione ferebatur ad ecclesiam, vt ad singulos propè passus noui portitores sanctissimo oneri succedere niterentur. Certatim singuli se ingerebant, vt vel extremas feretri partes tenerent. Si cui id negatum esset, illi vel vestes sacrum corpus deferentium attigisse palma suprema fuit. Postquam ad cryptam ventum est, vbi sepulcri locum ipse designârat, honorârunt eum muneribus, & lachrymis infuderunt, vixque locus capere poterat irruentes turbas. Neque sane maiorem Armenia luctum ciui & propinquo impendisset, quam impendit Flandria peregrino. Fleuisset illa fortassis pro cognatione, hæc fleuit pro pietate. Nec verò potuit vulgi deuotioni satis fieri, donec facie sancti viri detecta, simul totũ funeris operimentũ tolleretur. Quo ablato

tum

tum demum videre erat manibus ac pedibus impressa oscula, manantes ab oculis in sacrum corpus lachrymas irruentium, oblata profusè munera, certatim viros ac fœminas offerentes, alios annulos, inaures, monilia & torques à suo corpore auellentes, & eius pectori imponentes. Nam quo quisque maiori erat deuotione preditus, eo liberalius in defunctum dona conferebat, eius apud Deum sibi patrocinia promittens. Obijt vero beatus Macarius. 4. Idus Aprilis. Anno salutis 1012. S. Henrico Romanorum Imperatore, rege autem Gallorũ Roberto. Sacrum autem corpus eius sub Sigero Abbate, qui quartus ab Eremboldo S. Bauonis cœnobio prefuit, eleuatum est, & in ipsa eleuatione integrum repertum. Visi tum sunt in aëre duo circuli instar coronarum, quorum alter in medio habebat crucis signum aureo fulgore conspicuum. Interfuêre huic eleuationi rex Gallorum Philippus, Comes Balduinus cum proceribus suis & Adela coniuge, filioque Balduino Hannoniæ Comite, Balduinus quoque Nouiomensis & Lietbertus Cameracensis episcopi. Multis vero miraculis etiam post obitum suum claruit vir beatus, quæ breuitatis causa præterimus. Sub hac autem eleuatiene antiquior ecclesia eius loci, quam S. Amandus episcopus in honorem S. Petri Apostolorum principis dedicauerat, ob vetustatem præcipuis locis à fundamento instaurata, denuò consecrata fuit in honorem Domini nostri & omnium sanctorum.

Corpus eius eleuatur, & integrum inuenitur, ann. Christi 1067.

VITA ET MORS EZECHIELIS PROPHETÆ, PER D. EPIPHANIVM CONSTANTIAE CYPRI EPISCOPUM descripta, Habetur in libro eius de vitis Prophetarum.

8 APRIL. Genus & patria Ezechielis Prophetæ. a Mors & sepultura eius. b Gen. 25.

I. EZECHIEL Propheta è terra Serera de filijs Pontificum genus duxisse asseritur. Fato functus est tempore captiuitatis in regione Chaldæorum. Plurima ille super reuersione populi prophetauit. deque reditu filiorum Israel, necnon & de aduentu Domini. Occidit autem illum dux populi, cum vna secum incola foret in Babylone, sugillatus ab eo de cultib. idolorum. a Quare in agro Maur funerauerunt eum in monumento Sem & Arphaxad progenitorem Abrahæ. Et sepultura ist hæc ad nostra vsque tempora specus est duplex. b Etenim Abraham excitauit ad huius instar Saræ coniugis suæ monumentum in Chebrõ: quod quia defossum sit atque latens, duplex perhibetur, è planitie, & in terra tabulatum, petraque suspensum.

Cõfluitur ad sepulcrum Prophetæ, vt ibi fundantur preces.

II. ISTE quidem propheta populo obiecit prodigium, cum precatus esset ad amnem Chobar: quod videlicet cum deficerent vndæ fluminis eius, falcem desolationis sperare deberent in finibus terræ: & quando exundaret fluuius ille, id signum esse reditus in Hierusalem. Et contigit illud. Etenim in terra Spyriorum vir pius ille sepultus iacet: multique ad monumentum eius confluunt ad precationem & obsequium. Sanè quando tanta eò frequentia vna ad monumentum eius conueniunt, formidant Chaldæi ac metuunt, nè illum auferant: quapropter egredientem comitantur, & deducunt. Effecit verò propheta consistere hic fluminis vndas, quo terga darent filij Israel trans ripam. Cæterum Chaldæorum aliquot audaciores populum ponè persequi tentabant, qui quidem ad vnum omnes submersi sunt.

Multa operatur miracula.

III. ISTE quoque propheta spontinis orationibus filijs Israël vberrimum piscium impetrauit commeatum, vt qui inedia tantum non perijssent, piscium esu reficerentur. Plurimis etiam illorum, qui aura vitali iam vesci desierant, vitam recuperauit. Is est quoque vates ille, qui plebe iam depressa ac pessundata ab hostibus, stetit contra faciem ducum illorum, & confundebat eos portentis & miraculis, ita vt milites territi manum tollerent de tabula. Tunc populo suo Ezechiel dixit: Propterea quod parum conuenit inter vos, spes vestra interiit. Nunc in prodigijs per ossa mortuorum fecit illos quoniam est spes Israël cum præsente, tum ætate futura. Hic est, inquam, propheta, qui quanquam esset in regione Chaldęorum, pleraque tamen populo, quæcunque in Hierosolymis, inque templo fiebant, aperuit.

Prophetia eius de eruendo templo.

IV. ITTE quoque Propheta eduxit eos de finibus Chaldæorum, & reduxit in Hierusalem ad redargutionem impiorum & in fidelium. Hic Ezechiel per Mosen contemplatus est situm templi, murumque eius speciosum, prout locutus est etiam Daniel, vti olim conderetur. Hic in Babylone iudicauit tribum Dan & Gad, quod impiè egissent aduersus Dominum, persequendo eos qui legi fidem suam adstrinxerant. Obtulit autem illis insigne prodigium siue ostentum: quoniam angues deuorauerunt infantes eorum, & omnia iumenta ipsorum. Prædixitque quod culpa eorum nequeat populus regredi Hierosolymam, quin in Media permanerent, quoad resipiscerent, & in viam, quod aiunt, redirent. Erat sane vnus illorum, qui eum interemit. oppositus enim erat illi, vsque in diem obitûs sui.

De eodem Isidorus Hispalensis in libro de patribus veteris testamenti. cap. 39.

Ezechiel sacerdos fuit. Interficitur.

V. EZECHIEL Sacerdos filius Buzi, genitus in terra Sariara, in typo Christi filius hominis vocatus. Hic captiuus cum Ioachin in Babiloniam ductus est, & ad captiuos prophetauit, corripiens eorum offensiones: & zelo Dei motus, cuncta eorum crimina & turpitudines arguit. Quem dux populi Israel interfecit, pro eo quod authoritate pontificali, corripitur ab eo, ob impietatem sacrilegij. Sepultus est autem à populo in agro Maurum & Arphaxat.

De eodem D. Hieronymus Presbyter.

Ezech. 1. Hier. 21. epc. Hieremias & Ezechiel simul prophetauerunt.

VI. EZECHIEL Propheta cum Ioachin Rege Iuda captiuus ductus est in Babylonem, ibique his, qui cum eo capti fuerant, prophetauit, pœnitentibus quoad Hieremiæ vaticinium se vltro aduersarijs tradidissent: & viderent adhuc vrbem Hierosolymam stare, quam ille casuram esse prædixerat. Trigesimo autem ætatis suæ anno, & captiuitatis quinto, exorsus est ad concaptiuos loqui. Et eodem tempore, licet posterior, hic in Chaldęa, Hieremias in Iudæa prophetauerunt.

VII. SERMO eius nec satis disertus, nec admodum rusticus est, sed ex vtroque mediè temperatus. Sacerdos & ipse fuit, sicut & Hieremias, principia voluminis & finem magnis habens obscuritatibus inuoluta. Sed & vulgata eius editio non multum distat ab Hebraico. Vnde satis miror, quid causæ extiterit, vt si eosdem in vniuersis libris habemus interpretes, in aliis eadem, in alijs diuersa transtulerint.

Præter iam recensitos auctores, & quæ in diuinis Scripturis de S. Ezechiele testata habentur scribit etiam Iosephus Antiq. libro 4. capite 8.

S. AN-